

nogen stor Glæde over den ny Kultusminister, efter som man jo endnu ikke ved, hvor han vil hen.

N. J. Jensen: Jeg kan ikke antage at det høje Ting kan have stor Interesse i at behandle det foreliggende Forslag videre efter de Udtalelser, som ere faldne fra den højtærede Minister, og jeg i det mindste føler for mit Vedkommende ikke mindste Trang til at komme ind paa Enkeltighederne af dette Lovforslag. Jeg kan dog ikke andet end ønske, at der ogsaa fra den Kreds, den Egn, hvortil jeg hører, skal lyde en Røst for, at der en levende Trang til en Forandring paa det kirkelige Omraade. Det er just ikke meget behageligt at høre, at vi ere henvisne til i lang Tid at komme til at leve kirkelig under samme Forhold, som vi i Grunden lige siden Grundlovens Givelse have levet under. Den højtærede Minister stiller sig i Grunden affixat paa samme Standpunkt som hans højtærede Formand, at han skal aflevere Kirken i samme Stilling, hvori han har modtaget den, og denne Tankegang gør sig tydelig gældende, saa der er ikke i nogen Maade Udsigt til at komme bort fra den. Jeg antager, at det, der ligger bag ved er, at det i Kirkeligheden dog ikke saa meget er den højtærede Minister, som har Skylden for, at vi skulle staa stille paa dette Omraade, men at det meget snarere er det, som staa bagved, at det er Gjestligheden i Danmark, som er Skyld i, at vi vedblivende skulle staa under de Forhold, som vi ere i. Det undrer mig i allerhøjeste Grad, at disse Herrer — der er naturligtvis mange Undtagelser — ikke kunne komme til at indse, at den Maade, hvorpaa de lønnes, og hvorom der tidligere forhandlede, er i meget høj Grad uheldig, og at det saa langt fra bidrager til at fremme det gode og kærlige Forhold, som burde finde Sted mellem Menighed og Præst, at det tværtimod mere og mere vil sjerne dem fra hinanden, at de ikke kunne se, den ene Præst efter den anden skal sendes ud til Menigheden, og der er ikke Tale om andet, end at de maa beholde ham en Menneftaalder, om de end ere nok saa ilde fornøjede med ham; de skulle ikke have den allermindste Indflydelse paa Valget af den Mand, som er beskikket til at varetage deres aandelige Interesser, at vejlede dem og opløse dem om det ene fornødne. Det undrer mig som sagt i meget høj Grad; men Sagen er den, at det turde ikke være overflødigt at gøre opmærksom paa, at den høje Gjestlighed i saa Henseende helt har

misforstaaet sin Stilling; de tro rimeligvis og bilde sig ind, at vi leve i en apostolisk Tidssalder; skønt Gjestligheden ganske vist i den Tid ikke havde Lov til ene at raade; men der kunde være noget i den Tanke, at disse Kirkeforhold, som vi have, just ikke meget svare til de apostoliske Forhold, og at det derfor kunde være meget godt og meget vist, om Forholdene bleve ordnede paa en anden Maade, og det kunde jo visselig ogsaa lade sig gøre, men jeg tvivler meget om, at de sit vor høje Gjestlighed med paa det Omraade. Det kunde ganske simpelt lade sig gøre paa den Maade, at vi hævdede Grundlovens §§ 60 og 75 og saa inddrog Kirkens Indtægter i Statskassen og saa fremtidig lod Præsterne leve med Menighederne paa apostolisk Vis; men jeg indser ikke, at der er nogen særlig Trang hos Gjestligheden dertil, naar de ikke kunne tage mod et saadant Forslag som det, der var fremme forleden Dag om Præsternes Lønning, hvor det dog aabenbart ligger for Dagen, at det ikke er Lovgivningsmagtens Mening at ville berøve Kirken noget af dens Midler, men at vi kun gerne ville, at det skal ordnes paa en mere tidssvarende Maade, som var til Gavn for det hele. Men at de ikke i den Henseende ere meget apostoliske, berom vidner det, at denne Tankegang har kunnet gøre sig gældende, at dette Forslag ikke vil være tilfredsstillende. Man skulde synes, at de ikke vilde kunne forlange mere af Rigsdagen, end at den siger: Had I have, maa I gerne beholde, men vi ønske det blot fordelt paa en mere sund og fornuftig Maade, ikke alene Menigheden til Glæde, men ogsaa Eder selv til Gavn. Kan man ikke være med dertil, er det et Vidnesbyrd om, at man har forset sig paa den Sag. Kunde denne Tankegang gøre sig gældende, vilde jeg ikke have noget derimod, og jeg frygter ikke for, at Kristi Menighed paa den Maade vil gaa til Grunde, men jeg er overbevist om, at der vilde blive ganske anderledes Trivsel og Vækst i Menigheden, naar disse Forhold bleve saaledes ordnede. Dog der er jo ikke Tanke om at saa det ordnet saaledes, og derfor mener jeg, at man maa finde sig i Folketirkens nuværende Forhold, som ere en Blanding af Verdslighed og Kristendom. Derfor kan Gjestligheden ikke forlange Kirkeforholdene ordnede paa apostolisk Vis, men maa finde sig i at respektere den lovgivende Magts Myndighed paa dette Omraade. Men det er min Opfattelse deraf, at naar den højtærede Minister eller hans Formand have stillet sig saaledes til de Forslag af den Art, som her ere blevne forelagte, har det ikke saa meget